СВОБОДА SVOBODA
УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК UKRAINIAN DAILY

Пам'ятайте про Україну!

РІК XCIV. Ч. 75. ДЖЕРЗІ СИТІ і НЮ ЙОРК, СЕРЕДА, 22-го КВІТНЯ 1987 ЦЕНТІВ 25 CENTS JERSEY CITY and NEW YORK, WEDNESDAY, APRIL 22, 1987 No. 75. VOL. XCIV.

НАЛАДНАНО ПРАЦЮ СКВУ В ЕВРОПІ

Торонто (СКВУ). — В днях 26-го і 27-го березня ц.р. в приміщеннях Відділу СУБ в Лондоні відбулися наради членів Президії і Секретаріяту СКВУ в Европі під головуванням президента СКВУ д-ра Петра Саварина і генерального секратаря інж. Мирона Барабаша з Канади.

В нарадах взяли участь заступники президента СКВУ: ред. С. Мудрик, голова КОУГЦУ (Німеччина), ред. І. Дмитрів, голова СУБ (Велика Британія), д-р М. Мусіянович, голова УЦГКФ (Франція); члени Секретатіяту СКВУ: мгр О. Коваль, голова УДК і секретар ГРУГОБ (Бельгія), д-р В. Косик, голова ОУФ (Франція), мгр В. Леник, референт шкільництва при КОУГЦУ (Німеччина), дир І. Равлюк, секретар СУБ (В. Британія), і А. Костюк, секретар ОУуВБ (Велика Британія); член контрольних органів СКВУ — інж. Ю. Ковальчук, голова Европейського Ювілейного Комітету Тисячоліття Хрищення України; гості: Оля Саварин, дружина президента СКВУ, А. Ясельський, голова ОУуВБ (Лондон), проф. В. Кальваровський, голова Патріярхального Комітету і Комітету Тисячоліття Хрищення України (Німеччина), інж. В. Малинович, член Управи УНЄ (Франція), д-р О. Воропай, (Велика Британія), Ю. Заблоцький і Я. Деременда, члени Ради СУБ (Велика Британія).

Предметом нарад були стосунки між членами Президії і Секретаріяту СКВУ з Европи (системи КОУГЦУ) і членами Президії і Секретаріяту СКВУ (осідок в Торонто), які виринули на тлі поконгресових проблем і дієвих практик, що поставили в пасивний стан частину Президії і Секретаріяту СКВУ (КОУГЦУ, СУВФ і прихильні їм організації). Після основних взаємних вияснень і обміну думками устійнено низку узгіднень, які дозволяють на врегулювання взаємовідносин т наладнання дальшої співпраці.

При цьому узгіднено потребу посиленої спільної дії назовні, визнано Західню Европу як особливо важливий терен дії для зовнішньої інформації і акції СКВУ, схвалено потребу організації бюра СКВУ на Европу, обговорено засоби оборони проти ворожої наклепицької дії антиукраїнських сил, відмічено позитивне наставлення для наладнання співпраці обидвох громадських централь у Франції та розглянено предумови для включення частини громадських організацій, в опозиції від 1983 року, в активне членство КОУГЦУ. Порушено важливу справу українського шкільництва з вимогою до всіх громадських організацій системи СКВУ дати сильнішу підтримку існуючим українським шкільним установам, а особливо для УВУ, спрямовуючи українське студенство як для загальної українознавчої формації, так зокрема для вишколу педагогів і виховників.

Після успішних дводенних нарад, які проходили в атмосфері дружности і турботи за збереження та посилення зорганізованого життя з його світовою надбудовою СКВУ і европейською КОУГЦУ, президент СКВУ з дружиною і генеральний секретар взяли також участь в нарадах Президії КОУГЦУ і ЕЮК 1000-ліття Хрищення України у двох наступних днях, які відзначилися діловістю та однозгідністю рішень.

Ікона української мисткині відзначена нагородою

Клівленд (С. М.). — 32-га з черги річна виставка церковного мистецтва Нюмена в Галліган Центрі відзначила місцеву українську мисткиню Дарію Гуляк-Кульчицьку за ікону „Пантократор" нагородою Мазоліні . Могутній Христос, виконаний темперою та золотом в українській іконопиській традиції, звернув на себе увагу всіх глядачів та був поставлений в найбільш видні місці побіч другої ікони мисткині „Пречиста з Дитиною". Ця друга ікона, виконана цією самою технікою, звернула на себе увагу критиків газети „Плейн Ділер", які в своєму „Фрайдей Мегазін" з 6-го березня, помістили її відбитку відзначенням „чойс", тобто твір, який треба відмітити та побачити.



Д. Гуляк-Кульчицька студіювала іконописання з славним майстром-іконографом о. Ювіліналієм Мокрицьким з чину Студитів та виконавцем іконостасу св. Софії в Римі та інших церквах. Захоплення іконою мисткині спричинилось до запрошення її та інших іконописців виступити в галерії Нюмана у квітні 1988 року. В цей час директор центру висловив побажання теж відправити екуменічну Службу Божу та запросити студентів Кейс Вестерн Різирв університету взяти участь в таких відправах.

Д. Гуляк- Кульчицька є дружиною історика д-ра Юрія Кульчицького, має двох синів, Левка та Данила, які є членами 240-го Відділу УНС.

Рада жінок надасть відзначення українці-математикові

Ню Йорк (М. С.). — Союз Українок Америки, який вже вдруге даватиме признання молодим жінкам за вийняткові успіхи у їхніх професіях відзначить Анну Бобяк-Нагірну під час бенкету на XXI Конвенції, що відбудеться від 23-го до 25-го травня 1987 року у Клівленді, Огайо. Разом з нею СУА дасть признання ще декільком молодим жінкам за їхні зразкові професійні досягнення.

Жюрі, яке покликала Екзекутива СУА і його очолила проф. Іванна Ратич, признало Анні Нагірній перше місце між вибраними молодими професіоналістками.

Крайова рада жінок ЗСА здавна відзначує молодих професіоналісток за небуденні успіхи. В цьому році, 4-го травня, ця рада даватиме почесне признання п'ятьом жінкам які вибилися на чільні місця у різних професіях. Між ними є українка-математик А. Бобяк-Нагірна. Номінацію на це відзначення подала голова СУА, Іванна Рожанковська.

Анна Нагірна має незвичайні досягнення в такій професії, в якій в минулому жінкам не легко було вибитися.



А. Бобяк-Нагірна

У жовтні 1986 року вона отримала міжнародну нагороду Кемпе, яку кожних три роки признає шведський університет в Умеа науковцям за непересічні досягнення. Нагорода Кемпе вважається у Швеції за одну із найвищих, першою після нагороди Нобеля. Осіб для одержання цієї нагороди вибирає жюрі, яке складається із міжнародних науковців.

За її працю в ділянці прикладної математики А. Нагірна отримала медалю Паляндера, що нею нагороджують визначних молодих дослідників у віці нижче 40 років.

А. Нагірна студіювала в Бравн університеті, який закінчила у 1977 році „магна кум лявде" двома ступенями бакалявра і магістра. У 1975 році вона була обрана на члена академічного товариства Фі Бета Каппа. В часі праці над докторатом, працювала дослідником і викладачем в Бравн університеті. Студії прикладної математики закінчила у 1983 році докторатом на тому ж університеті. Зразу після цього університет в Амгерсті запропонував їй працю асистент-професора на факультетах адміністрації і індустріяльної інженерії.

Число її публікацій, технічних звідомлень як теж презентацій перед академічними і професійними форумами є значно більше, як часом багатьох науковців віком два рази старших від неї.

У Філядельфії відзначили першу річницю чорнобильської трагедії

Філядельфія (А.Р.). — У вівторок, 14-го квітня ц.р. відбулася в рамках курсу Філії УКУ „Люди і події — річниці і ювілеї" програма присвячена жертвам катастрофи у Чорнобилі. Програму почато о год. 7-ій вечора відправами за жертви чорнобильської трагедії, що їх відслужив о. митрат Іван Біланич у співслуженні о. Маряна Процика, духовника Філії УКУ у Філядельфії.

Після відправ показано совєтський фільм про цю катастрофу, а відтак відбуто дискусію, у якій взяли участь знавці атомової енергії і її наслідків на довкілля: проф. Олекса Біланюк, інж. Любомир Пиріг і д-р Роман Осінчук.

У своїй короткій аналізі згаданого документаційного фільму, проф. Біланюк ствердив, що фільм цей зроблено виключно для пропаганди і що саме він виказує несерйозне ставлення совєтського уряду до проблематики нуклеарної енергії взагалі, а до Чорнобиля зокрема. Причини чорнобильської трагедії лежать у самій системі Совєтського Союзу, ствердив проф. Біланюк, кінчаючи свій огляд.

Відтак інж. Пиріг, опираючись на совєтські дані і на різні інтернаціональні джерела (наприклад звіт з Конференції у Відні) подав точний перебіг катастрофи, вичислив усі смертні випадки, що їх подали совєтські джерела, і ствердив, що дані, які подали совєти, є, згідно з науковцями на Заході, доволі правдоподібні. Відтак він детально порівняв совєтські реактори чорнобильського типу з американськими реакторами, стверджуючи їхню відмінність і підкреслюючи його тезу, що з уваги на ту відмінність, як і з уваги на різниці у ментальності та філософії між американськими колами і совєтськими, того роду катастрофа не могла б статися в Америці.

Третій доповідач, д-р Р. Осінчук, теж вказав на суту пропагандивність показаного документаційного фільму і рівночасно висловив поважні сумніви щодо вартости совєтських даних. На підставі знання медицини про радіяцію, він ствердив, що можна сміло припускати, що в Україні загинуло багато більше людей, ніж це подали совєти і що люди вмирають з радіяції ще й сьогодні, але совєтські лікарі навмисно подають інші причини смерти.

Тезу д-ра Осінчука дещо оспорював інж. Пиріг, покликаючись на різні міжнародні джерела, хоч в тому випадку він теж висловив деяке застереження щодо автентичности інформацій поданих совєтами.

Після виступів членів панелю, відбулася жвава дискусія, у якій взяла участь велика частина авдиторії. З професійними коментарями виступили інж. Лисобей і інж. Крих, підкреслюючи недовірочність совєтських джерел і брак автентичности даних про трагедію.

На питання та коментарі з авдиторії відповідали прелегенти, а головно інж. Пиріг і д-р Біланюк, тези яких присутні на залі часто оспорювали.

Програму вів проф. Леонід Рудницький, керівник Філії УКУ у Філядельфії, який у своє .у кінцевому слові, дякуючи усім прелегентам ствердив, що кожний доповідач говорив „згідно зі своїм знанням та своєю совістю", і що розбіжності, які вийшли під час дискусії, тільки підкреслюють складну трагічну істину тієї найбільшої нуклеарної катастрофи у світі, яка сталася на українських землях рік тому.

ВЕСНЯНА ЗАБАВА У ПАССЕЙКУ

Пассейк, Н. Дж. 3-ій Відділ ООЛ влаштовує тут весняну забаву, яка відбудеться в суботу, 25-го квітня ц.р., о год. 9-ій вечора, в залі Української Централі, при 240 Говп авеню. До танців приграватиме оркестра „Веселі Ночі" перший раз у Пассейку.

К. ЛІННАСА ДЕПОРТУВАЛИ ДО СССР НА ВИДИМУ СМЕРТЬ

Ню Йорк. Тридцять шість років після приїзду до З'єднаних Стейтів Америки американське правосуддя і Адміністрація президента Роналда Регена, відкинувши всякі аргументи оборони, родини і активної балтицької спільноти в діяспорі, вирішивши віддати в руки КҐБівських справників на видиму смерть колишнього американського громадянина Карла Лінnаса, якого так званий совєтський суд в 1962 році засудив на кару смерти у відсутности підсудного, а вирок смерти совєтські газети подали до відома три тижні перед початком судового „шову".

Совєтська прокуратура закидає весь час Ліннасові, що він під час Другої світової війни, тобто під час окупації Естної гітлерівськими військами, був комендантом концентраційного табору в Тарту і в цьому характері брав участь у знищуванні десяток тисяч цивільних осіб, зокрема жидів, коли розпочалася так звана „остаточна розв'язка жидівської проблеми", на окупованих німецькою армією територіях, ініціятором якої був страчений в Ізраїлі Адольф Айхман.

Бюро спеціяльних інвестиґацій, Департаменту справедливости ,яке тепер очолює Ніл Шер, спершись виключно на совєтські документи (без яких ОСі взагалі не могло б діяти), обвинуватили К. Ліннаса під час денатуралізаційного процесу у закритті воєнних злочинів. В цьому обвинуваченні Шера та його попередника Аллена Раєна, підтримали інші сили, які за видимі користі для себе, стосують колективний тиск на уряди західніх країн, в тому числі на Адміністрацію Р. Регена, у справі так званих „воєнних злочинців".

Як тільки стало відомим, що Верховний Суд, а за ним генеральний прокуратор Елвин Міз відмовились дальше розглядати справу депортації К. Ліннаса, агенти ФБІ доставили 67-річного естонця на міжнародне летовище ім. Джана Кеннеді в Ню Йорку і передали його в руки працівників Служби еміграції і натуралізації. Ті, у свою чергу, завели Ліннаса до чехо-словацького джетового літака „Іллюшін-62М", який відлітав з Ню Йорку до Праги. У Празі на жертву чекатимуть вже агенти КҐБ, щоб перевести його до комуно-московської імперії. Не тяжко, очевидно, передбачити, яка буде доля обвинуваченого.

Дочка К. Ліннаса, Ану Ліннас, ще в останній хвилині робила розпачливі заходи і розмовляла з головою Верховного Суду Вілліямом Ренквістом, але і цей відмовився від відкладення депортації.

Чехо-словацький літак покинув летовище Кеннеді о год. 8:06 вечором і на цьому закінчилася ще одна драма, яка буде записана чорними буквами в історії повоєнної еміграції.

Доказом дії чорних сил є також заява відомого Сімона Візенталя який після рішення Верховного Суду ЗСА врадувано вигукнув, що депортація К. Ліннаса є сигналом для тисячі колишніх нацистів, що їхні дні в ЗСА є пораховані. Мері Ріккен, віцепрезидент Коаліції за конституційну справедливість, висловила своє глибоке розчарування поступуванням найвищих керівних чинників ЗСА, а також самого президента Р. Регена, який допустив до такого стану в країні, що чужа тоталітарна держава, почерез групу американських громадян наказує американському правосуддю, що воно має робити і як поступати у справі колишніх іміґрантів із східньоевропейських країн.

В Лос Анджелесі відбудеться виставка праць Я. Гніздовського

Лос Анджелес. Український мистецький Центр влаштовує меморіяльну виставку відомого мистця Якова Гніздовського, яка відбудеться в днях 1-го до 3-го травня ц.р. тут в центрі при 4315 Мелровз аве. Це буде перша такого рода виставка Я. Гніздовського на західньому побережжі від 1977 року.

Відкриття виставки відбудеться в п'ятницю, 1-го травня ц.р., о год. 8:30 вечора. Присутня буде дружина Стефанія і донька Марта. Виставка триватиме в суботу, 2-го і у неділю, 3-го травня ц.р. в годинах від 12-ої полудня до 5-ої по полудні. В часі виставки буде нагода закупити образи і дереворити.

За дальшими інформаціями про цю виставку слід звертатися безпосередньо до центру у заряді Дарії Чайковської на число телефону (213) 668-0172.

Українці - жертви нацистського переслідування

Джерзі Сити, Н. Дж. (О. К.). У хвилі українофобії, що тепер загально панує на терені Північної Америки, незвичайно цікаво послухати з першого джерела інформацій про те, як підходиться до справи історичних доказів переслідування українців нацистським режимом на науково-політичному відтинку. Тому з'ясування перебігу триденної конференції п.н. „Інакші жертви і не-жиди переслідувані і вбиті нацистами" яка відбулася недавно у Вашінгтоні, одним із нечисленних українських прелеґентів, дає можливість поінформувати про це наших читачів, що тепер особливо віддають увагу цим проблемам.



Д-р Б. Витвицький

Д-р Богдан Витвицький, відомий добре як автор книжки „The other holocost" („Інший голокост"), відвідав редакцію і розповів про конференцію, яку влаштувала Рада пам'яті голокосту в ЗСА в днях 23-25-го лютого 1987 року, та в якій він був запрошений до участі як прелеґент. Крім нього, українськими доповідачами були проф. Тарас Гунчак, знавець українських подій Другої світової війни, і інж. Стефан Процик, який був в'язнем концентраційного нацистського табору, як український націоналіст.

В одній із сесій конференції п. н. „Нацистська окупація СССР" виступали три представники совєтського режиму, професори історії та політичних наук з Москви.

Конференцію, яка була дуже обмежена і перевірена щодо її запрошених учасників, відкрив президент Джорджтавн університету д-р Тімоті Гілі, а привітальне слово мав секретар Департаменту Джордж Шулц. Перед початком конференції її директор Керол Ріттнер звернула увагу усім прелеґентам на дражливість тем, які будуть порушені — це було либонь з уваги на різнородність тем і національностей, що були предметом поодиноких сесій. Переглядаючи багату програму конференції, яку показав нам д-р Б. Витвицький, стверджуємо зі здивуванням, що у сесії п. н. „Україна під час німецької окупації" брав участь як третій доповідач, поруч із проф. Т. Гунчаком і д-ром Б. Витвицьким, д-р Арон Вайс, представник Яд Вашем з Єрусалиму. Як вияснив д-р Б. Витвицький, цей доповідач мав говорити про тих українців, які допомагали жидам і тому впали жертвою нацистського переслідування, але на ділі його промова була звернена на співпрацю українців з німцями і критику українських збройних сил й українських націона-

(Закінчення на стор. 3)

ПРОГУЛЬКА КОРАБЛЕМ НАВКОЛО МАНГЕТТЕНУ

Ню Йорк. Український Інститут Америки, Молоді Професіоналісти при УІА та Вашінгтонська Група спонзорують прогульку кораблем навколо Мангеттену яка відбудеться в суботу, 20-го червня ц.р.

У СВІТІ

СТАНИСЛАВ ЛЕВЧЕНКО, ЯКИЙ свого часу був керівником сітки агентів КҐБ в Токіо, Японія, а пізніше попросив права азилю в 1979 році і від тоді живе в невідомій місцевості З'єднаних Стейтів Америки, заявив, що КҐБ завжди вербував жінок-красунь для своєї праці, а головно для інфільтрації закордонних представників, тому не треба дивуватися, що Москва це зробила також у відношенні до амбасади ЗСА. Радше, на його думку, треба вчитися з цієї афери і в майбутньому берегти солідніше суверенности західніх держав та не давати можливости для КҐБ продіставатися до засекречених місць не тільки в амбасадах, але також в інших місцях на території ЗСА. Левченко навів один з дуже характеристичних випадків з амбасадою однієї з африканських країн, у якій керівником комунікації працював чорний, поганий з вигляду мужчина. Але „жінки з КҐБ" дали собі і з ним раду, хоч він, як тоді здавалося, був недоступним. По якомусь часі КҐБ вже знало всі коди, а людину з Третього світу, правдоподібно після засуду за зраду батьківщини, розстріляли.

ПРЕСОВІ АҐЕНСТВА інформують з Пекіну, що британська колонія Гонг Конг, яка, згідно з договором між Великобританією і Китайською Народною Республікою, буде прилучена до китайської території в 1997 році, задержить свою „капіталістичну систему" на протязі чергових 100 років, — заявив теперішній некоронований лідер КНР Денг Шіаопінг. Західні політичні спостерігачі й аналітики скептично поставились до заяви Шіаопінга, бо він не буде вічно жити, а чергові молодші лідери Китаю можуть достосувати систему в Гонг Конгу до системи на материку.

СОВЄТСЬКІ РЕЧНИКИ видали дозвіл на виїзд двом жидам, Ейбові Столярові, 75-річному американському громадянинові, який вже 13 років старався виїхати на Захід, і піяністові Владімірові Фельдманові та кільком іншим особам, за яких заступився державний секретар ЗСА Джордж Шулц під час свого перебування в Москві від 13-го до 16-го квітня, де він вів переговори з офіційними представниками уряду і компартії у справі підписання договору про відтягнення з Европи ракет середнього засягу. Представник совєтського еміграційного бюра ОВІР заявив, що в групі, яка отримала візи знаходиться 12 осіб і вони незабаром зможуть виїхати.

ПІДПОЛКОВНИК СХІДНЬОНІМЕЦЬКОЇ комуністичної армії попросив політичного азилю у вересні минулого року, перейшовши зі східньої до західньої частини Берліну. За неціліий рік, тобто 14-го квітня, підполковник Дітмар Манн повернувся „добровільно" на батьківщину, як повідомляє східньонімецьке пресове агенство АДН, і привіз зі собою „багато документів" першорядного державного значення. Виглядає, кажуть політичні спостерігачі, що підполковник займався шпигунством. Дивує тільки те, що західньонімецька розвідка допустила його до „державних документів", якщо можна вірити німецькій комуністичній пропаганді.

В АМЕРИЦІ

ПРОГОЛОШЕНІ НАГОРОДИ Пуліцера з літератури і журналістики признали три нагороди щоденникам „Філядельфія Інквайрер", дві „Ню Йорк Таймс" і дві „Лос Анджелес Нюз". Одну нагороду за репортаж про продаж зброї Іранові одержав „Маямі Гералд". В літературі признали нагороду Авґустові Вілсонові за життя негрів в ЗСА перед початком боротьби за громадянські права п.н. „Огорожа", а другу отримав Дейвид Ґерров за біографію про Мартіна Л. Кінга. Народору за повість п.н. „Викликання до Мемфісу" отримав Пітер Тайлор, а зі загальної теми — Дейвид Шиплер, кореспондент „Ню Йорк Таймсу" за книжку п.н. „Араби і жиди" про досвіди автора як шефа пресового бюра в Єрусалимі у 1980-их роках.

ВЕЛИКИЙ СКАНДАЛ з арештом 17 працівників на Волл Стріт, що було втягнені у продаж і уживання кокаїни, ще не закінчений. Федеральна агенція боротьби з наркотиками остерігає, що це щойно початок і що вже тепер арештовано 114 осіб, які займалися торгівлею наркотиками у фінансовому дистрикті Ню Йорку.

ПУБЛІЧНА БІБЛІОТЕКА в Ню Йорку відзначає величаво 200-річчя Конституції ЗСА. Виставлено 200 архіварних документів, між ними оригінальні папери, мапи і портрети, наприклад закон про права людини, список книжок Томаса Джефферсона і манускрипт конституції стейту Ню Йорк з 1977 року. Поміж мистецькими експонатами є різьба Александра Гамілтона і портрет Джорджа Вашінгтона, Джана Адамса та інших, роботи таких мистців як Джюзеппе Сераччі, Джілберт Стюарт, Джан Трамбулл і Джан Каплі. Публічна бібліотека приготовила з цієї нагоди 70 різних імпрез і чотири виставки.

ПРИВАТНА ГРУПА, ЯКА прослідкує іспити для прийняття до коледжів ствердила, що з невідомих причин дівчата дістають на тиких іспитах, знаних під назвою „Ес-Ай-Ті" нижчі оцінки, як хлопці. Це не можна нічним пояснити, бо відомо, що дівчата вчаться на рівні з хлопцями, а навіть часто їх перевищують у пильності та інтелігенції. Уважають отже, що це дискримінація у відношенні до жінок.

ВИКЛАДАЧ АНГЛІЙСЬКОЇ мови стейтового університету Каліфорнія Джудіт Ледер провела опитування своїх студентів, підсумки якого показали, що студенти мало цікавляться політикою і історією. На запитання, хто такий Горбачов, 60 відсотків опитаних дали найрізноманітніші відповіді, називаючи совєтського лідера письменником або навіть артистом балету. Менше половини студентів могли відповісти на запитання про те, хто такі Джефрі Чосер, Данте Аліґієрі і Дезмонд Туту. Лише 10 відсотків студентів знають, яку посаду займав у свій час Александер Гамілтон, чий портрет зображений на десятидоларових купюрах. В той же час 60 з 100 опитаних чудово знають, хто така Еріка Кейн — персонаж телевізійної „мильної опери" „Всі мої діти". Не зважаючи на підсумки опитування, проф. Дж. Ледер вважає, що теперішні студенти не менш здібні і „ціленапрямлені", ніж 20 років тому. „Їх просто не цікавлять поточні події, поки вони не заторкнуть їх безпосередньо". — сказала Ледер.

СВОБОДА SVOBODA
УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК UKRAINIAN DAILY
FOUNDED 1893

Svoboda USPS (50-420 ISSN 0274-6964) is published daily except Sundays, Mondays, and holidays by the Ukrainian National Association, Inc. at 30 Montgomery Street, Jersey City, N.J. 07302.
Tel. (201) 451-2200

Subscription: 1 year — $40.00, 6 months — $22.00, 3 months — $12.00
UNA members 1 year — $15.00. Change of address — $1.00. Make check or money order payable to "Svoboda"

Postmaster: Send address changes to
"Svoboda", 30 Montgomery Street, Jersey City, N.J. 07302
Tel.: (201) 434-0237, (201) 434-0807, (201) 434-3036

Second Class Postage paid at Jersey City, N.J.

Статті і дописи підписані авторами, не мусять відповідати поглядам Редакції. Редакція застерігає собі право в потребі виправляти і скорочувати надіслані матеріяли. Незамовлені матеріяли повертається тільки тоді, коли автор собі це виразно застеріг, долучивши звадресовану коверту з відповідною поштовою оплатою. — За зміст оголошень Редакція не відповідає.

Передплата на рік $40.00, на півроку — $22.00, на 3 місяці — $12.00
Для членів УНСоюзу $15.00 річно. За кожну зміну адреси — $1.00.
Чеки і "money orders" виставляти на "Svoboda"

P.O. Box 346 Jersey City, N.J. 07303

Пошукується українського Пуліцера

Минулого тижня відбулося вручення нагород з ділянки літератури та соціології в українській спільноті. Було це свято, яке мусіло викликати радість і напевно стало поштовхом для цих осіб, що пишуть в українській мові або на українські теми. Це зовсім природне, що людина, яка працює потребує признання. Тому треба дійсно бути вдячним усім цим добродіям, як ось А. і Т. Антоновичам, чи інституціям, які рік-річно встановляють грошові нагороди та на підставі оцінки окремо визначеного жюрі проголошують найкращі твори з різних ділянок українознавства. І тут не так вже навіть важлива висота грошової нагороди з яким таке визнання получене, а сам факт належного доцінення творчости.

На жаль, у нас такі публічні нагороди є доволі скупі, а зокрема тепер, хоча наше положення амбасадорів вільного українського слова поза границями України є добре усім відоме. В американському світі таких нагород тьма-тьменна, одні більш престижеві, другі менше, але всі вони мають одну і ту саму ціль — спонукати до дальшої писемної творчости, без якої навіть у так технологічному світі, існувати не можна. Ось недавно відомий широко фільмовий американський режисер С. Шпілберг, коли приймав свою нагороду Оскара дуже виразно підкреслив, що коли не буде письменників, не можуть творитися фільми і що плекання письменного слова є конечним у майбутньому.

Саме для плекання такого слова є встановлена престижева нагорода Пуліцера, якого відзначають найкращі літературні твори, але рівночасно з ними також найкращі журналістичні статті в існуючих американських газетах. Минулого тижня проголошено такі нагороди за останній рік і серед них аж вісім статей та їх авторів із щоденної преси.

Можемо уявити собі радість та гордість тих журналістів, важку працю яких оцінено і проголошено так широко. Можемо також уявити, що це буде стимулом для них до дальшої справжньої журналістичної творчости, як напевно буде це також стимулом для інших численних журналістів.

Мимоволі, коли читаємо про ці нагороди Пуліцера для журналістів, думаємо про наших українських товаришів праці, що зустрічаються з такими великими труднощами, про які їхні американські колеґи навіть не можуть собі уявити.

Знаємо добре, як корчаться наші газети із-за браку рук до праці, як давніші щоденники стають тижневиками чи навіть двотижневиками, як майбутнє вільної української преси стоїть під великим знаком запитання. А українську пресу в „Країні рад" також нічого доброго не чекає.

Чи не було б доцільним часом відзначити також наших журналістів, дати їм публічне признання за те, що вони стараються усіми силами втримали вільне українське друковане слово працю часто понад сили та спроможності вижиття?

Коли журналістів в неукраїнському світі ставлять постійно поруч письменників, драматургів, істориків чи соціологів, слід також українській спільноті поза батьківщиною подумати про тих скромних, а як важливих носіїв українського друкованого слова.

Дописи з життя громад, установ, організацій, інституцій чи осіб включно з посмертними згадками-некрологами мають бути не довші за три сторінки машинопису, писані через два інтервали на друкарській машинці і пише на одному боці листка паперу. Якщо допис писаний рукою, слід також дотримуватися великих відступів поміж рядками і писати розбірливо (дехто розуміє цю вимогу як писання великими літерами, насправді літери мають бути малі, але великі проміжки поміж рядками, щоб було де поправити речення якщо зайде потреба). Дописи слід надсилати до редакції до десяти днів після описаної події. Редакція застерігає за собою право скорочувати дописи і правити мову. Просимо дописувачів подавати повні імена і прізвища у своїх матеріялах, не скорочуючи їх. У випадку англійських назв чи прізвищ слід подати їх і по-англійському і по-українському. — *Редакція*

Микола Бараболяк

ПОЛІТИКА ІЛЮЗІЙ ЧИ ІЛЮЗІЇ ПОЛІТИКИ?

Воно виходить на одне. Бо чи кладемо ілюзії в основи нашої зовнішньої політики, чи нам здається, що те що робимо це така політика, і таким чином ми здійснюємо нашу ролю еміґрації, то світ ілюзій не може принести нам успіху на тому важливому фронті нашого діяння і справи нашої уперед не просуває. Стоїмо на місці, або навіть відступаємо. Те, що у нас твориться на міжнародному форумі, подобає радше на „soap opera", на гру дня розваги, на заходи для підкріплення анемічного его деяких наших лідерів, чим на цілеспрямовану, продуману акцію, яке може виправдати нашу ролю політичної еміґрації. Коли хочемо піднести питому вагу України на світовій арені, мусимо переконати той неприхильний нам світ, що наша справа, то серйозний фактор міжнародного укладу сил; що у нас сила, головно моральна; що у нас ясна, реальна візія майбутнього, а не що ми тільки група нарікайлів-невдачників, які, на погляд світової опінії, мали після Другої світової війни шансу на самостійність, але її не використали. Пізні Івани. Хвалимося, що як „політична еміґрація" сповняємо „місію" емісарів України, а на ділі іноді радше принижуємо непродуманими заходами повагу нації. Боронимо ми насправді українську справу у світі такими засобами, що вони можуть мати успіх? А тільки така оборона може мати змисл.

Московський колоніялізм проявляється в Україні в усіх його можливих видах: мілітарного, політичного, економічного, а головно культурного. Практично не існують можливости боротьби з першими трьома його формами. Нема зокрема можливости „збройної боротьби". Навіть коли в добу нуклеарної зброї удалось нам придбати на чорному ринку декілька ракет, якими воюють деякі визвольні рухи, то як їх донести до Москви? Немає змоги протиставитись політичній й економічній формі колоніялізму в системі тоталітаризму. Єдина хвіртка, — це культурний фронт!

Можна мати різні настанови до „реформ" Ґорбачова. Наївно вірити, що Ґорбачов змагається за якусь лібералізацію і демократизацію системи в нашому розумінні тих концептів. Але з другої сторони помиляються ті, які впевняють, що СССР над берегом пропасти і „ґласность" — це трюк, яким Ґорбачов мав би змилити світ і витягнути країну з-над тієї пропасти. Ґорбачов хоче зробити Совєтський Союз сильнішим у висліді проєктованим ним „реформ". Ґорбачову йдеться про зменшення коштів на зброєння, щоб таким робом ущасливити консумента. І тут поле, де він вмотується у контроверсію і то дуже небезпечну для нього. Совєтську економіку не поправиш без децентралізації продукції і привернення деякої свободи одиниці і її ініціятиві.

А в зв'язку з тим можуть відкритись для нашої еміґрації деякі можливості протиофензиви проти московського культурного імперіялізму. А це істотне питання нашої визвольної політики. В певних умовах проминє мілітарний і політичний колоніялізм, не залишивши і знаку. Культурний колоніялізм залишає пустир, кінець усьому! Що досі хоронило нас перед русифікацією (і польонізацією)? Українське село. Система [illegible] нищення тієї фортеці українства, тому загроза [illegible]тенська.

Як виглядають наші „фронти" визвольної політики під цю пору? У нас зарисувались видимо два табори: перший — назву його ідеалістично-ідеологічним — готується до мілітарної розправи з ворогом, продовжуючи нашу ментальність 1917-20 — 1941-46 років, і розраховуючи на збройний конфлікт між Сходом і Заходом. Цей табір настановлений проти мілітарного і політичного виду московського імперіялізму. Він бойовий, мобілізує до деякої міри наші маси.

Другий табір — менш активний. Він бачить ґвалтовне ширення серед мас населення України духа малоросійщини, недостачу проявів самооборони перед русифікаційною офензивою Москви, що найболючіше проявляється в тому, що населення України приймає щораз виразніше російську мову як „свою" розговірну. В тих наших колах є розуміння, що протиофензива на культурному фронті — це в нинішніх умовах єдино розумна форма нашої визвольної акції, єдина, яка може принести успіх; але сили того табору розгублені, достатньо нескоординовані, тому й успіхи не такі, якими повинні б бути. Нам треба було півсторіччя, щоб спромогтись видати документальну працю про голод в Україні в початках тридцятих років! І то для написання тої праці мусіли „наймити" чужинця, бо не виростили досі свого науковця, який зумів би донести до свідомости світової опінії нашу правду. І це властиво єдине видання, яке можна вважати успішним. Гарвардський Проєкт, який мав би відібрати від москалів наше культурне минуле, повинен мати ще більшу підтримку громади. В нас видається мільйони на друк може й корисних видань, але які не сповняють тієї головної нашої місії - культурної протиофензиви проти Москви.

А в тій офензиві треба боротись не тільки проти ворога на тому фронті у Москві. Нам треба боротись і проти тих еміґраційних російських сил, які (при допомозі жидівських) звели і зводять питання українсва до російського реґіоналізму. Навіть на вченого такої мірки, як Конквест, деякі кола підносять закиди „ненауковости" за те, що він покликається на деякі українські джерела. До тієї міри топчеться українську науку у світі, бо ми досі проґавили нагоду змонтувати науковий фронт оборони українства у світі. А змонтувати такий фронт бере десятиріччя. Триває десятиріччя підшукати адептів науки, головно в ділянках історії і політичних наук підготувати їх до ролі оборонців нашого доброго імени, заосмотривши їх відповідною амуніцією. На те треба стипендій, заохоти, моральної допомоги. Нині могли ми були вже мати тих борців за нашу правду, коли б розуміли були вагу культурної протиофензиви роки назад. А то ми захоплюємось і видаємо кошти на літні „прогулянки" наших студентів до Европи, які без сумніву корисні (і для учасників приємні), але то не вміщається в рамки нашого головного завдання — виростити на еміґрації в умовах вільної науки на-

(Закінчення на стор. 3)

НА МИСТЕЦЬКІ ТЕМИ

Теодор Терен-Юськів

Фортепіяновий різновид блискучих виступів Л. Артимів

Ми вже подивляли і наснажувались грою нашої визначної піяністки Лідії Артимів у її сповнених індивідуальности і чару самостійних концертах, а теж у виступах із мистецькими представниками сольоспіву, віольончелі, з симфонічними оркестрами, камерними ансамблями, а останньо зі скрипалем.

Все таки особливою привабливістю манять до себе виступи піяністки з симфонічною оркестрою. І ось така довгождана нагода з'явилась цим разом, 15-го березня ц.р., де Л. Артимів виступила в залі нюаркської Симфоні Голл з Ню Джерзі симфонічною оркестрою, в славнозвісному „Концерті а-моль" Едварда Ґріґа, під дириґентурою, англійця Джана Ленсбери. Тому то і зразу зринули в пам'яті давніші виступи з різними симфонічними оркестрами, як Америки, так і Европи. Залишився в душі передаваний по радіо її виступ із Симфонічною оркестрою Бостону, в „Першому концерті" Рахманінова, „Слов'янський концерт" Б. Лятошинського в Карнеґі Голл з Американською симфонічною оркестрою, під керівництвом В. Колесника; а також незрівняні Концерти Ц-дур і А-дур Моцарта в Каліфорнії.

В одному телевізійному інтерв'ю, наприкінці свого життя, славний піяніст, А. Рубінштайн пригадав собі як композитор-піяніст Рахманінов запевнив його, що найкращим фортепіяновим концертом світу є саме Концерт Ґріґа. І його грала наша піяністка на закінчення тогорічного, літнього сезону в столиці Вашінґтоні з Національною симфонічною оркестрою, отримуючи прекрасну критику в газеті „Вашінґтон Пост".

Останньо, два дні перед виступом у Нюарку, грала Л. Артимів цей же самий Концерт Ґріґа, 13-го березня у Ред Бенк, з цією ж самою оркестрою, наступного дня в Трентоні, а в неділю, по полудні в Нюарку. Воно самозрозуміло, що граючи три дні підряд таку прегарну, але виснажливу композицію у різних містах і залях, можна було відчувати і немалу втому. Проте, на щастя, була вона зовсім непомітна у грі, в Нюарку. Відмолоджена Нюджерзька симфонічна оркестра, численніша, як ми собі її представляли, акомпаньювала Ліді гарно і успішно. Слухати в Нюарку одухотвореного виконання цього неповторного Концерту з-під пальців нашої піяністки було не тільки величезною насолодою, але і справжнім, глибоким пережиттям. Навіть, як перша частина композиції була може дрібку запоспішно передана слухачам, тут, мабуть, була вина дириґента, то все одно звучання гри мерехтіло піяністичною магією ритмічної, проте розмрійної Фйордової саґи. В цілому натуга інтенсивности і краси рахманного леґата піяністки ніжила душевні струни музиколюбів. Пристрасть і верва іскрились у прозорості вогнистих пасажів, що сповняли публіку мистецьким піднесенням.

Довжелезна буря оплесків була недвозначним доказом підкорення слухачів.

Я не міг бути присутнім, на жаль — на нереклямованім у пресі, індивідуальному концерті, Л. Артимів для американської публіки, у дуже добре відомій нам усім залі, Вашінґтон Ирвинґ школи, 21-го березня. Від літ, для членів-музиколюбів деяких американських організацій, відбувається там ряд цінних концертів. Як мене інформовано, заля була зовсім виповнена слухачами і успіх концерту був величезний. Зрештою про це в мене не може бути і найменшого сумніву.

Останній виступ Л. Артимів у цьому весняному сезоні, 28-го березня в Ню Йорку, був пов'язаний із дуже престижевою залею Метрополітального музею, де вона музикувала вже і давніше. Був це концерт-дует зі скрипалем, членом світової слави „Ґуарнері квартету", Арнольдом Стайнгардом.

Композиції дуетів були вдало підібрані. В програмі бо була досконала Шубертова „Сонатіна а-моль, ч. 2, опус посмертний 137", Форте „Соната А-дур, ч. 1, опус 13 та Ґріґа „Соната ц-моль, ч. 3, опус, 45.

Цих двоє музиків зблизились до себе таким збігом обставин, що Артимів виступає часом із цим Квартетом, то так і склався їхній спільний виступ.

Публіка дуже тепло і сердечно прийняла гру обох мистців. Властиво наша піяністка була тут мистецьким виміром і вивершенням концерту. Скрипаль А. Стайнгард дуже добрий технічно і стилево, з повним, дещо яскравим тоном, грав вповні переконливо і бездоганно. Проте м'якість і шовковість тону, поетичність і барвистість гри, вичаровувала Л. Артимів від початку до кінця програми. Особливо подобалась Шубертова „Сонатіна", гарно прозвучав твір Форте, а потужним закінченням заскочила виступ довгенька, знаменита трьочастинна „Соната" Ґріґа.

Публіка не щадила оплесків обоїм мистцям, які кількакратно мусіли появлятись і, дякуючи, відклонюватись.

Наших людей могло б було бути дещо більше на цій чітко культурно-мистецькій імпрезі.

Михайло Кучер

„МАТИ БОЖА, ОХОРОНИ НАС ПЕРЕД КОМУНІЗМОМ"

„Лібералізація", чи „маніпуляція" питають польські інтелектуали, а може разом одне та і друге. У Польщі появились можливості на якусь обережну політичну розгру, якої досі не було. Також невідомо чи ота „лібералізація" з'явилась за згодою Москви, чи це тільки „маніпуляція", розрахована і обрахована на користь партії і режиму.

Можна і треба дивуватись, що звільнено з в'язниць виразних і послідовних ворогів режиму, як Буяк, Фразинюк, Борисевич, Вєлєський і багато інших. Це треба вважати явищем зовсім не типовим для комунізму. Що означає така подія — відвагу чи детермінацію? Режим ніколи не випускає на волю своїх ворогів, аж поки вони вже не здібні на опозицію. Тоді у „великій зоні" — поза таборами — ніхто не може і не хоче їм допомогти. Так є в СССР, але в Польщі — політична ситуація паки інакша.

Совєтська система основана на ідеологічній брехні і тому як вогню боїться людей, які своїми діями, своїми протестами, висловленими публічно, псують однозгідність та примусову згоду, на „передові сили історії".

Влада знає, що випущені з в'язниць вороги режиму і зараз після звільнення почнуть боротьбу. Теперішній комунізм у Польщі нічим не нагадує комунізм сталінської доби, певного собі, ані комунізму в СССР за Ґорбачова. Польський комунізм також різниться від чеського та Східньої Німеччини. Ті країни не мали своєї „Солідарности", робітники не йшли на барикади і не помирали на них. Хоч і там комунізм втратив силу, викликав небувалу суспільну апатію і повний економічний клопіт. Такі клопоти вже дуже виразні в СССР, який недавно погрожував перегнати Америку. Комуністична структура в СССР хвора на склерозу, але в Польщі криза комунізму виявилась найбільше.

Тому Ярузельський шукає хоч яких шляхів направи і тим важлива його подорож до Риму та офіційне запрошення Папи відвідати Польщу. Все це показує, що комунізм відступає перед силою, якщо не спротиву населення, то перед законами життя.

Акт 11-го вересня 1986 року є п'ятим звільненням політичних в'язнів. З того можна зробити висновок, що за теперішнього стану владі не виплачується тримати багато ворогів за ґратами. Економічна і політична ціна завелика. Є виграю на даному етапі покликання до життя Тимчасової Ради Солідарности на чолі з Буяком, хоч формально без Валенси. Можливо влада розраховує на втому опозиції. Але мова і тактика провідників „Тимчасової Ради" не є мовою боротьби. Це мова шукання порозуміння, мова реформів, мова громадян, які журяться майбутністю Польщі, яка є тільки одна для людей „за" і „проти".

Очевидно влада не звільнила з в'язниць своїх ворогів, щоб знову їх арештувати. На перешкоді стоїть подорож Ярузельського до Риму і візита Папи у Польщі. Становище Москви, зокрема Ґорбачова до останніх подій у Польщі неясне. Економічна криза в СССР обертається у катастрофу і Ґорбачову дуже залежить на зменшенні видатків на озброєння, без огляду на спротив армії. ТАСС попало в шал радости з приводу іранських клопотів президента Реґена і це заставило американців на переговорах у Женеві попередити совєтів, що на тій основі не варто з боку ЗСА сподіватись концесій.

Візита Папи у Польщі заплянована на червень 1987 року, тому до того часу не можна очікувати нових арештів.

Ітелектуали у Польщі вважають дуже важливим відношенням президента Реґена до випадків у своїй країні. Демократизація у Польщі пов'язана з відображенням між СССР та ЗСА. Думка занадто смілива.

Закінчення буде.

Степан Яворський

ДОСЛІДЖУВАННЯ ВОЄННИХ ЗЛОЧИНЦІВ В КАНАДІ

(У зв'язку з рапортом Королівської комісії під проводом судді Жуля Дешена)

I.

Після закінчення Другої світової війни в Европі в 1945 році в Нюрнберґу відбувся історичний суд над головними нацистськими воєнними злочинцями на підставі лондонського договору переможних держав. З двадцяти двох підсудних — дев'ятнадцятьох засуджено, а дванадцять з них отримали вирок кари смерти. На дальших процесах у Нюрнберґу, що тривали до весни 1949 року, судили нацистських лікарів, суддів, індустріялістів, вартових та інших вбивців. Сто сорок дві особи з 177 підсудних були засуджені, а 25 з них отримали вирок кари смерти.

Зразу після війни Канадські збройні сили проводили досліджування воєнних злочинів, поповнених супроти канадського війська в Европі. У висліді, відбулося кілька судових процесів в містечку Ауріху, Німеччина. Канадські збройні сили судили генерала Курта Маєра, який був засуджений на кару смерти. Цей вирок, одначе, пізніше замінено на ув'язнення, яке він відбував у Канаді. Були й інші вироки, з них три смертних присуди через розстріл, один присуд досмертної в'язниці і два присуди по 15 і 10 років кожний.

Однак, після репатріяції канадських військ до Канади, дальші справи воєнних злочинців проти канадських військ передано британським мілітарним чинникам, які розглядали деякі злочини поповнені супроти канадців аж до 1948 року.

При кінці 1947 року британський уряд був заінтересований політичним майбутнім Европи, а в квітні 1948 року Комітет закордонної перебудови при британському кабінеті міністрів рекомендував припинити суди над воєнними злочинцями. Є здогад, що це було зроблене на вимогу тодішнього канцлера Німеччини Конрада Аденауера. В зв'язку з тим, урядове б'юро Спільноти британських народів вислало 13-го липня 1948 року секретну інструкцію до сімох доміній (так вони тоді називались), а саме: до Канади, Австралії, Нової Зеляндії, Південної Африки, Індії, Пакістану і Цейлону, пропонуючи:

а) закінчити до 31-го серпня 1948 року всі судові справи, які були започатковані перед 13-им липнем 1948 року;

б) не розпочинати нових справ після 31-го серпня 1948 року.

В опінії британського уряду, покарання воєнних злочинців мало завдання знеохотити майбутні покоління від поповнювання таких злочинів, радше ніж карати кожного зі злочинців за вчинені злочини.

Канадський уряд прийняв цю пораду, і справа воєнних злочинців тихо зникла зі сцени. Протягом третини століття, яке слідувало, не було прийнято ніяких кроків щоб цю справу відновити.

Щойно в 1983 році, коли виникла справа Гельмута Рауки, колишнього коменданта концентраційного табору в Литві, проблему присутности в Канаді воєнних злочинців, які могли еміґрувати до Канади після Другої світової війни, відновлено. Тодішній заступник міністра справедливости Канади Роберт Каплан, розпочав інтенсивну акцію досліджування нацистських воєнних злочинців, які мали б перебувати в Канаді. Починаючи 1978 роком, закиди про переховування воєнних злочинців в Канаді і ЗСА посипались з різних сторін. Найчастіше ці закиди робив так званий Центр Візенталя з його філіями в ЗСА і Канаді, як також ізраїльський уряд та різні жидівські організації по всьому світу. Немалу ролю при цьому відіграв і Совєтський Союз, який радо постачав списки підозрілих осіб не лише центрові Візенталя, але також і поодиноким жидівським організаціям, а навіть безпосередньо канадському урядові. Совєтський уряд зразу зорієнтувався, що трапилась нагода відплатитись східньо-европейським еміґрантам, а особливо українцям і балтійцям, за їхню антикомуністичну діяльність. Крім того, була досконала нагода розсварити українців з жидами, які останніми роками знаходили деякі спільні бази для протисовєтської акції. Багато жидівських дисидентів, колишніх політичних в'язнів, які еміґрували до Ізраїля і на Захід, мали дуже добрі відносини з українськими політичними в'язнями, і вони плянували співпрацювати з українцями на еміґрації. Можливість такої співпраці була небажана для совєтського режиму, і совєтські чинники рішили все можливе зробити, щоб до цього не допустити.

Назначення Королівської комісії

Сьомого лютого 1985 року, шість місяців після того як Проґресивно-консервативна партія виграла вибори, отримуючи величезну більшість голосів у Палаті громад, прем'єр Браєн Малруні назначив Королівську комісію для досліджування нацистських воєнних злочинців у Канаді. Цікаво, що колишній прем'єр Канади П'єр Трудо, якого ніяк не можна було зараховувати до приятелів поневолених народів Східньої Европи, не зважаючи на сильний натиск з боку жидівських і ліво-ліберальних середовищ, не хотів погодитися на офіційну акцію досліджування воєнних злочинів, здаючи собі справу, що така акція може викликати небажані наслідки.

Малруні, одначе, за порадою своїх політичних консультантів, назначив цю комісію для досліджування воєнних нацистських злочинців. На голову комісії він іменував визначного юриста — суддю з Квебеку Жуля Дешена, а на його головних консультантів-комісіонерів молодих юристів — Майкла Маєна і Іва Фортіє. Обидва вищезгадані юристи мали близьке пов'язання з прем'єром Малруні і зараховувались до його найближчих приятелів і дорадників. Рівночасно, комісія визнала право заступати інтереси своїх членів чотирьом організаціям, які через своїх правних дорадників, мали право брати участь в прилюдних переслухуваннях комісії. З українського боку були заступлені: Братство колишніх вояків I-ої Дивізії Української Національної Армії і Комітет Українців Канади, а з жидівського боку: Канадський жидівський конґрес і Ліґа Людських Прав, Б'най Брит Канади.

(Продовження буде)

Політика...

(Закінчення зі ст. 2)

ших науковців великої мірки. А шлях до того дуже важкий: зразу треба „зробити" собі в науковому світі добрими працями ім'я, щоб забезпечений ним хтось умів знівечити принижуючі у науковому світі погляди про нас і Україну.

У нашій громаді в Америці повторюю - вже виразно зарисувались два табори, про які згадую. Перший покривається більш менш з нашими силами зорганізованими у ЗСА з УККА, другий в УАКРаді. З уваги на те, що підхід до наших визвольних заходів в оцих двох організаціях різний, а як показує досвід, важко б перемогти різні настанови до головного політичного завдання громади, існуючий в нашій громаді політичний двоподіл не треба вважати трагедією. У всякій війні, щоб виграти, треба мати відповідну зброю: проти московського мілітарного й політичного імперіялізму на поселеннях можемо запастись тільки пістолями, а це проти совєтських нуклеарних ракет далекого, середнього і близького засягу ледве чи досить успішна зброя. Проти культурного імперіялізму можемо боротись відповідними поважними виданнями, які викривали б правдиве обличчя Москви. А це ракети великої сили. Сильніші від совєтських атомових. І для тієї зброї немає кордонів. Особливо в умовах нового детанту, на який заноситься між СССР і ЗСА, — ця зброя може показатись дуже успішною і є без сумніву єдиною. І тільки вона має сенс, коли визбутись ілюзій у політиці і брати до уваги жахливу дійсність.

З нагоди Ювілею 50-ліття ПОДРУЖНЬОГО ЖИТТЯ
д-ра Витовта і д-р Ірени **ЛЕВИЦЬКИХ**
пересилаємо суму сто (100.00) долярів на Гарвардський Проєкт Тисячоліття Хрищення України.
Василь і Ліна Камінські — свати

ЗА ЦІНУ ВОЛІ Й СВОБОДИ...

В СКОРОМУ ЧАСІ, НАШ БРАТ У ХРИСТІ, ЧЛЕН УКРАЇНСЬКОЇ СПІЛЬНОТИ, ІВАН ДЕМ'ЯНЮК СТАНЕ ДО ОСТАТОЧНОЇ БИТВИ ЗА ПРАВО ЖИТИ!!!

ЯК БАГАТО ІЗ ВАС, І. ДЕМ'ЯНЮК ПЕРЕЖИВ У РІЗНИХ ЧАСАХ І СИТУАЦІЯХ, ТЯЖКІ ПРОБИ Й ПЕРЕСЛІДУВАННЯ:

ВІН ПЕРЕЖИВ ШТУЧНИЙ ГОЛОД В УКРАЇНІ...
ВІН ПЕРЕЖИВ НІМЕЦЬКИЙ ПОЛОН І II-ГУ СВІТОВУ ВІЙНУ...
ВІН ПЕРЕЖИВ ЧАСИ РЕПАТРІЯЦІЇ В ЕВРОПІ...
ВІН ПЕРЕЖИВ ОСТАННЮ ДЕКАДУ ПЕРЕСЛІДУВАНЬ СУДОВИХ ПРОЦЕСІВ

МИ ВІРИМО, ЩО ЙОГО ПРОВИНОЮ Є ТЕ, ЩО ВІН ЩЕ ЖИВЕ!...

ТОМУ ЗВЕРТАЄМОСЯ З ПРОХАННЯМ: ДОПОМОЖІТЬ ЗАХИСТИТИ НЕВИННУ УКРАЇНСЬКУ ЛЮДИНУ СВОЇМИ МОЛИТВАМИ ТА ФІНАНСОВИМИ ПОЖЕРТВАМИ - ПОДАЙМО БРАТНЮ РУКУ КОНЕЧНОЇ ДОПОМОГИ!...

СВОЇ ПОЖЕРТВИ ПРОСИМО СЛАТИ НА АДРЕСУ:

THE JOHN DEMJANJUK DEFENSE FUND
P.O. BOX 92819
CLEVELAND, OHIO 44192

ТІЛЬКИ РОДИНА І ЦЕРКВИ УПОВНОВАЖЕНІ ДО СПРАВ ЗБІРКИ ФОНДІВ У ЗСА

Почалося будівництво кондомініюму при Осередку св. Андрія в Норт Порті

Згідно зі статистикою, населення Фльориди зростає щорічно більш як на чверть мільйона і має найбільший приріст зі всіх стейтів Америки. Старші віком люди переселюються на Фльориду, бо вони знаходять тут більш догідні побутові і кліматичні умовини. Переселюються також українці і швидко зростають наші поселення на Фльориді.

Рівночасно для услуг старшим розвиваються потрібні для них підприємства, будівельні компанії, торговельні осередки, банки. У тім процесі розбудови українська громада в Норт Порті також проявляє ініціятиву. 25-го березня при Осередку св. Андрія відбулася урочиста церемонія започаткування будови великого українського мешканевого комплексу-кондомініюму на 45 мешканевих одиниць. Отець митрат Форостій, довголітній духовний опікун Осередку, урочистим Молебнем посвятив площу, а члени будівельного комітету та представники управи міста Норт Порту „золотими" лопатами розкопали землю. Перші лопати вкопали голова Осередку Володимир Різник, Марія Юзик — вдова по нашому заслуженому для Осередку сенаторові з Канади, і голова будівельного комітету Володимир Борискевич.



Учасники урочистої церемонії посвячення площі під будову кондомініюму в Норт Порті на Фльориді: (зліва) Володимир Борискевич, Віра Довгань, Володимир Різник, Марія Юзик, о. Т. Форостій, Нік Попович, Омелян Граб, Богдан Похмурський і Елоїза Попович.

Цей український кондомініюм буде найбільшим мешканевим комплексом у Норт Порті, а для цілої нашої громади в Америці — об'єктом престижу і гордости. Він буде побудований всеціло за українські гроші без будь-яких субсидій, за які часом треба брати не надто милі зобов'язання. Будову фінансують самі майбутні власники, вплачуючи гроші з процесі розбудови. Досі вплинуло до каси будівельного комітету близько півмільйона долярів, як заплановано, в листопаді цього року власники зможуть перебрати свої вигідні, дбайливо приготовані помешкання в українській згідно зі законами оформленій громаді. Ще тільки кілька мешканевих одиниць є вільні, досі не законтрактовані. Додатково зголошені будуть вписані на список кандидатів.

Маємо надію, що незабаром Норт Порт буде мати ще одну корисну для нашої громади установу — українську кредитову кооперативу, правдоподібно філію вже існуючої на півночі.

Активність нашої громади при Осередку св. Андрія в останніх місяцях була всестороння. В тім сезоні у нас бувають сотні гостей із північних стейтів, дехто приїжджає на цілу зиму, але більше таких, що тільки на два — три тижні. Всі вони знаходять з Осередку дружню опіку і радо приходять на розвагові або культурні імпрези. Осередок вибрав 28-го січня на загальних зборах нову управу, яка енергійно і ділово працює. За останні два місяці в Осередку було прочитано сім доповідей. Ред. Книш доповідав на тему „Будівничі комунізму в Европі" та „Дикий танець довкола т. зв. воєнних злочинців", д-р Павло Сениця — „В річницю уродин Блаженнішого Патріярха Йосифа", Ганна Черінь — „Із поїздки по Китаю", Іванна Сторожак — „Про українців у Бразилії", д-р Юліян Химинець — „В роковини проголошення незалежности Карпатської України," Марія Квітковська — про працю Світової Федерації Українських Жіночих Організацій (СФУЖО). Останньо доповідали дивізійники з Канади: Верига, д-р Сірський, Бігус і Роєнко на тему „Комітет Дешена і вислід її праці".

Треба згадати також про родинне свято — 50-літній супружий ювілей Теодора і Антоніни Ґордонів та їхній княжий дар 1,100 дол. на придбання іконостасу до каплиці в Осередку.

Відбулися також ювілейні академії — свято жінки - героїні з доповіддю Анни Кузик про життєвий шлях сл. п. Олени Теліги. Цікавою була інсценізація про визвольні змагання, співав жіночий хор Осередку під диригентурою нашої піяністки д-р Ярослави Грабович. Відбувся концерт в честь Тараса Шевченка з доповідю Ліди Тимошенко, деклямаціями Люби Потічної і пані Дібровець. Співав хор Осередку під диригентурою інж. Володимира Грабовича. Марія Лисогір, солістка Нюйоркської опери, виконала кілька пісень на слова Шевченка. Публіка нагородила її чарівний спів довготривалими оплесками.

Перелік імпрез, що відбулися в так короткому часі, доказують, як дуже багата і всестороння є діяльність нашої громади, на імпрезах буває часто понад 250 осіб. Перебуваючи тут, ви також часто зустрічаєте давніх знайомих, визначних і цікавих людей практично з цілої Америки і Канади. Отже, відвідуйте нас частіше, не пожалієте!

Пресова референтура

Українці...

(Закінчення зі стор. 1)

лістів. Коли однак опісля д-р Б. Витвицький у приватній розмові запитався прелегента чому він не говорив до теми, а так нечесно оскаржував українців, цей виправдувувся обіцянкою, яку він дав Елі Візелю, що донедавна був головою Ради, яка влаштувала конференцію.

Українські прелегенти, д-р Б. Витвицький і проф. Т. Гунчак, в науковий спосіб доказували числами і фактами велике число українських жертв так у німецькій окупації як із рук большевиків, і як обидва вони завважили із своїх спостережень і розмов, слухачі не були приготовані почути такі великі числа українських жертв. Помимо того, що доказували прелегенти у своїх доповідях, в загальному у дискусії учасники конференції були неприхильно-ворожі і постійно поверталися до закиду колябораціі з нацистською Німеччиною та антисемітизму.

Однак найбільше ворожости слухачів викликала доповідь С. Процика у сесії, в якій про свої переживання в німецьких концентраційних таборах розповідали очевидці. Його ствердження, що німці арештували його, як і інших українців за приналежність до ОУН, викликало вигуки зі залі та протести і явну ворожість до українців.

Не зважаючи на ці протиукраїнські виступи, українські учасники все ж таки завважили повну зміну в настанові членів Ради пам'яті голокосту і деяких із прелегентів. Коли ще перед десяти роками ніхто навіть не згадував про інші жертви нацистського режиму крім жидів, тим разом деякі з прелегентів-жидів вперше одверто порушили різницю поглядів поміж ними на питання чи треба признати, що поміж жертвами нацистської Німеччини були також слов'яни. Особливо цікаво було почути ствердження про переслідування слов'ян з уст найважливішого історика жидівського голокосту д-ра Рауля Гілберга, і рабина Ервіна. Це саме питання, чи мають жиди признати слов'янські жертви, порушив на пленарній сесії д-р Майкл Беренбаум, який признав, що американським жидам треба таки з тим погодитися, що не лише самі жиди понесли втрати в часі Другої світової війни з німецьких рук.

Це перше публічне визнання проблеми, яке далні знавці жидівського голокосту і члени Ради пам'яті голокосту в ЗСА можна уважжати кроком вперед у загальній протиукраїнській лінії, яка в останніх роках так сильно загострилася і яку можна було відчути і на цій конференції в часі публічних дискусій та в деяких доповідях.

Хоч організатори включили у ряди учасників і прелегентів представників різних національностей, участь совєтських професорів і велика кількість жидівських прелегентів не причинились до відповідної атмосфери для спокійної наукової дискусії, яка могла б розвинутися поміж учасниками.

Все ж українські доповідачі саме своєю діловістю, фактажем і послідовністю в обороні доброго українського імени, дали відповідну відсіч на всі закиди. Вони ствердили, що треба таки брати участь у таких конфронтаціях поглядів, але лише з доброю... „амуніцією".

АМЕРИКАНСЬКА ЕЛЕКТРОНІЧНА компанія ІБМ повідомила про створення нового потужного компютора. Його інтеґральна схема пам'яті розрахована на мільйон інформацій, має настільки малі розміри, що може пройти через вушко голки.

НЕ ВСІ ДІТИ ЛЮБЛЯТЬ пити молоко, що часто непокоїть батьків, адже цей продукт корисний для здоров'я. Недавно спеціялісти із стейту Іллиної зробили приємний подарунок батькам і дітям. Вони розробили спосіб додавання двоокису вуглецю до молока. Бульбашки майже повністю усувають специфічний присмак, який багатьом не подобається. Проводяться експерименти з ароматичними домішками.

ЯК ПОКАЗАЛО НЕДАВНЄ опитування американських жидів, багато з них впевнені, що неприємна подія, зв'язана зі шпигунською діяльністю Джанатана Полларда, збільшить антисемітизм у З'єднаних Стейтах Америки. Опитування показало, що американські жиди висловлюють мало симпатій Дж. Поллардові. Лише 13 відсотків жидів, так би мовити, байдужі до дій Полларда, а 30 відсотків відкрито висловлюють гнів і роздратування. Крім того, опитування показало, що нежидівське населення Америки виявляє дуже мало зацікавлення шпигунською аферою Полларда. Їх більше цікавить справа таємної достави американської зброї Іранові.

Вечір Т. Шевченка в Ґлен Спей

Як кожного року, українці в Ґлен Спей зібралися, як одна родина, щоб віддати поклін велетневі нашого народу.

Свято відкрив Іван Ґеба, який коротко, віддаючи поклін Великому синові України, підкреслив, що Шевченко закликав нас до боротьби за волю і свободу. Слова Пророка не пішли надармо. Покоління підхопили ідею Шевченка і боролися словом і ділом за волю свого народу. Шляхами Шевченка пішли Іван Франко, Леся Українка, Микола Вороний, Олександер Олесь Григорій Чупринка і багато інших. Ми всі живемо надією, що недалекий той час, коли здійсняться слова Шевченка „встане воля, встане правда". Всі присутні заспівали „Заповіт".

Святочну доповідь виголосила Людмила Гайдар, яка вибрала тему „Шевченко на чужині і значення „Кобзаря" для грядучих поколінь". Тарас Григорович Шевченко неповторний, великий геній, який, страждаючи все своє життя, зумів захопити нас, покорити, збудити і стати для грядучих поколінь символом правди, боротьби за волю, гідність і щастя, долю свого народу, сказала доповідачка. Змалювавши страждання Шевченка на чужині, вона підкреслила його незламність, непокірність ворогові. Слово любови до України Шевченко поніс зі собою на заслання з надією повороту до свого народу. Не дивлячись на третій відділ жандармерії, на каторгу, знущання, Шевченко вірив у перемогу добра над злом. Шевченко поет непримиренний, він не згідний виживати будь-якою ціною, найжахливіші для нього це „гнила" рабська кров, знівеченість духу, внутрішнє примирення зі злом.

„Кобзар" Шевченка належить до книг, які ввібрали в себе науку віків і мають для народу значення заповітне. „Кобзар", - це духовий скарб, який український народ поставив на першому місці серед успадкованих з минулого національних скарбів. В „Кобзарі" думки поетом вистраждані, кривди ним пережиті. Тут не позичені знання, а його власні, у розвитку відтворений розум мислителя, могутній інтелект, що спрагло дошукується істини. Шевченко виступив проти стоглавого дракона, оливяної жандармерії. Та незламність, незлоланість людського духу породжує безстрашних співців свободи.

Відомий і популярний музичний ансамбль „Дзвін" під керівництвом Тамари Лихолай, яка цим разом також грала на бандурі, відспівав ряд пісень, а між ними улюблену пісню Шевченка „Ой у саду, саду". Анна Пищимуха з чуттям продеклямувала „Тополя" Шевченка. Оля Линник артистично продеклямувала уривок з поеми „Великий Льох" Три душі, пояснюючи символічне значення кожної душі. Місцевий хор під керівництвом інж. Осипа Гапія виконав „Сонце заходить", „Прометей" і частину кантати Шевченкові.

На закінчення Зенон Голубець закликав не бути байдужими до слів Шевченка, а особливо тут, на вільній землі Вашінгтона, яку оспівував Шевченко, боротися з ворогами України, підтримувати все українське, показати, хто ми і чиї ми діти. І напевно тоді прийде час, коли ми будемо згадувати Шевченка „в сім'ї вольній новій".

Святочний вечір закінчився товариською гутіркою за кавою і солодким

Л. Г.

Вшанували пам'ять Т. Шевченка

У неділю, 22-го березня 1987 року в православній церкві Св. Вознесіння в Мей плвуді, Н., Дж., після Святої Літургії була відправлена урочиста Панахида по св. п. поетові-генієві, борцеві за справедливість і волю для українського народу Тарасові Г. Шевченкові.

Панахиду відправив новопризначений Консисторією священик о. Євген Богуславський, який замінив перенесеного до Парми, Огайо, колишнього настоятеля о. Івана Наконечного.

Співав церковний хор, посилений двома хористками: паніматкою Надією і панною Ніною, дочкою о. Євгена Богуславського, під керівництвом інж. Л. Харченка, 7-ми вівтарних прислужників і стійкою з прапорами. Перед Панахидою о. Євген сказав слово про Шевченка.

По Панахиді в парафіяльній залі відбулося свято на пошану Т. Шевченка. На тлі церковного хору, який був в українських вишивках, піяніст І. Череута відіграв американський гимн, а за ним церковний хор відспівав невмирущий Шевченківський „Заповіт", який присутні вислухали стоячи. Свято вступним словом започаткував о. Євген Богуславський. Доповідь про життя поета гарною українською мовою відчитала молоденька студентка II-ої кляси середньої школи Ніна Богуславська.

Після доповіді розпочалася художня частина, що нею керувала і провадила солістка хору Раїса Дідов. Вірш „Сова" продеклямувала Наталія Дубас; „Човен" слова Т. Шевченка — Матвій Дубас; „Село", уривок з „Княжни", — Марія Дубас; „Думи мої" англійською мовою продеклямувала Катя Пищимуха, а їй на бандурі акомпаньювала її мама Х. Пищимуха.

„Монтаж" — уривки з творів Тараса Шевченка читали А. Федоренко і К. Степовий. Спогади М. Лазаревського „З останніх хвилин Шевченкового життя" з відчуттям і по-мистецьки прочитала Аіда Федоренко.

„Взяв би я бандуру" та „Думи мої, думи мої" на фортепіяно гарно відіграла студентка Ніна Богуславська.

Сольоспів „Мені однаково" і „Хустина" сл. Т. Шевченка під акомпаньямент піяніста І. Череути виконала хористка Раїса Дідов. Її милозвучний спів слухачі прийняли гучними оплесками.

Церковний хор під диригентурою інж. Леоніда Харченка і під акомпаньямент піяніста І. Череути добре проспівав пісні на слова Т. Шевченка: „Сонце заходить", сольо виконувала Х. Пищимуха; „Думи мої, думи мої" і „Реве та стогне Дніпр широкий".

Відспіванням національного українського гимну було закінчено вшанування пам'яти нашого національного героя.

Слід при цьому згадати, що всі виконавці були підготовані досить добре і дані їм завдання виконали бездоганно, за що їм належиться велика і щира подяка за їх працю. А насамперед належиться щира подяка хористам і зокрема голові Хору Іванові Самчуку, який, до речі, приготував для виконавців програми і гостей, що наповнили залю, обід, каву, солодке.

К. Степовий

Автори книжок і видавництва, які бажають, щоб про їхні книжкові видання були в щоденнику поміщені бібліографічні нотатки, вістки й огляди, повинні присилати до редакції „Свободи" разом із двома примірниками даного твору також і адресу, де таку публікацію можна набути, та її ціну

В глибокому смутку повідомляємо Родину, Приятелів і Знайомих, що з волі Всевишнього відійшла у Вічність в п'ятницю, 17-го квітня 1987 р. у Філядельфії, Па., прийнявши Найсвятіші Тайни

наша Найдорожча

МАМА, ТЕЩА, БАБУНЯ І ПРАБАБУНЯ

бл. п.

Стефанія з Чубатих Яримович

народжена 8-го січня 1893 р. в Тернополі, Україна.

ПАРАСТАС в понеділок, 20-го квітня 1987 р., о год. 5:45 вечора в похоронному заведенні Насевичів при 109 E. Tabor Rd. у Філядельфії, Па.

ПОХОРОННІ ВІДПРАВИ у вівторок, 21-го квітня 1987 р., о год. 10:30 з того ж заведення до церкви Христа Царя при Cauga, а відтак на Вічний Спочинок на український католицький цвинтар у Факс Чейс, Па.

Горем прибиті:
сини —
ВОЛОДИМИР з дружиною ДАРІЄЮ та дочкою ХРИСТИНОЮ
ЯРОСЛАВ з дружиною МАРТОЮ та синами МАРКОМ, ОЛЕКСАНДРОМ і БОРИСОМ
ЗЕНОВІЙ з дружиною ОКСАНОЮ та синами РОМАНОМ і ТАРАСОМ та дочкою РЕНАТОЮ
невістка — СТЕФАНІЯ з дочкою ЛЯРИСОЮ з чоловіком АНДРІЄМ ТЕРШАКОВЦЕМ і їх сином ПАВЛУСЕМ
та ближча і дальша Родина в Україні, Америці і Канаді

Вшанували Пророка України в Дітройті

Заходами управи мішаного хору „Трембіта" в Дітройті відбулось в неділю, 8-го березня ц.р., святкове відзначення роковин народження нашого національного поета Тараса Шевченка.

Доповідь на науковому рівні щирими від серця словами виголосила проф. Марія Гарасевич. Поеми нашого генія і пророка принесли зі собою світлу, чисту і вічну, мов Господа Слово, правду про право нашого народу на волю і щастя на своїй землі.

Життєвий шлях поета, як і історичний шлях нашого народу, був незвичайно тернистим та повним муки. Але кайдани неволі не заламали його духа і не захитали його віри в апостольство правди. В його поемах ожила і заговорила могутньою силою історична слава і горе наших прадідів, взиваючи нащадків до боротьби за кращу долю.

Джерелами національнотворчої сили Шевченкового слова була наболіла кривдами, але нескорена і вічна душа нашого народу та непохитна і абсолютна віра в Боже слово правди.

Поет безмежно любив свій рідний край — свою Україну. Любив її „лани широкополі", дівочу красу її дочок, а найвищу любов і пошану віддав „молодій матері з маленьким дитятком". В образі матері він бачив Матір-Україну, а також і покровительку України Матір Божу, яку він так гаряче благав в своїх поемах-молитвах заступитись за нас знедолених перед Божим престолом.

Тож, сказала прелеґентка, Тарас Шевченко завжди буде для нас апостолом волі, правди і науки. Шевченко, за словами поетеси Ліни Костенко, — „це наша совість і закон".

Головну частину мистецької програми виконав хор „Трембіта" під дириґентурою Андрія Стасіва. Хор відспівав низку вибраних клясичних пісень на слова поем нашого поета: „Заповіт", „Думи мої", „Лічу в неволі", солістка Христина Липецька, „Розрита могила", солістка Дарія Ґрицай, „Село", Садок вишневий", солістки Христина Коваленко, Ірина Бараник, Соня Гришко, „І будуть люди на землі", „Реве та стогне Дніпр широкий", соліст Ярема Цісарук.

Завдяки молодому і багатонадійному дириґентові Андрієві Стасіву хор осягнув за короткий час після свого відновлення, помітний зріст свого мистецького рівня. Вдячні слухачі виявили хорові признання щедрими оплесками.

Містерію Т. Шевченка „Великий льох" виконали підготовані професорками М. Гарасевич і В. Андрушків студенти української середньої школи. Містерію оповідав Зенон Чорній. В ролях „Трьох душ" виступили: Наталія Іваницька, Оксана Андрушків і Ліда Цісарук. „Три ворони": Наталія Скорупа, Христина Качан і Марта Куропась. „Три лірники": Данко Миколенко, Андрій Гайдукевич і Роман Павлюх. Відповідно вдягнені студенти виконали свої ролі з повним відчуттям змісту Шевченкової поеми. Участь молодих сил в цього роду академіях дуже важлива, бо їм невдовзі припаде завдання боронити нашу історичну спадщину, зберігати наші культурні цінності та сповнити заповіт нашого національного Поета-Пророка.

Українську середню школу в нашому місті веде заслужений в історії українського шкільництва Чин св. Василія Великого. Завдяки невтомним заходам о. ігумена Вернарда Панчука, ЧСВВ, та цілого учительського збору, школа стоїть на дуже високому навчальному рівні і одночасно дбає про релігійне і патріотичне виховання учнів.

Поеми „Стоїть в селі Суботові" та „Клянусь Тобі, Тарасе" О. Підсухи продеклямувала Ліда Кучер, яка з кожним виступом підвищує свій мистецький рівень. Помітним був теж декляматорський поступ Зенона Чорнія в розповіді „Містерії".

Пісню „Не забудь юних днів" слова І. Франка, музика М. Лисенка, відспівав відомий дует Христина Романа Липецька і Ярема Цісарук. Фортепіяновий супровід виконала Ліда Цісарук, яка є молодим доповненням наших місцевих сил гри на фортепіяні.

Академія закінчилась відспіванням українського національного гимну.

Управі хору „Трембіта", а зокрема його голові В. Кучерові та заступникам Стефанії Петращук і інж. В. Гнатчукові належиться велике признання за успішне влаштування цієї цінної, мистецької і патріотично будуючої академії.

Р. Л.

ВІДІЙШЛИ ВІД НАС

ФЕДОРІЯ КАРПЛЮК, член УНС Відд. 341-го ім. Ю. Головінського у Віндзорі, Онт., померла 18-го лютого 1987 року на 78-му році життя. Нар. 1909-го року в селі Глещева, повіт Теребовля, Україна. Членом УНС стала 1959 року. Залишила у смутку мужа Олександра, дочку Дженіфер Чайф, двоє внуків і трьох правнуків. Похорон відбувся 21-го лютого 1987 року на цвинтарі Віндзор Меморіял Ґарденс у Віндзорі, Онт. Канада.

Вічна Їй Пам'ять!

В. Літинський, секр.

РОМАН РІЗНИК, член УНС Відд. 102-го ім. свв. Петра і Павла в Клівленді, Огайо, помер 8-го березня 1987 року на 71-му році життя. Нар. 3-го квітня 1915 року в Україні. Членом УНС став 1966 року. Залишив у смутку дружину Марію, одного брата і дві сестри. Похорон відбуся 11-го березня 1987 року на цвинтарі свв. Перта і Павла в Пармі, Огайо,

Вічна Йому Пам'ять!

Микола Бобечко, секр.

КАТЕРИНА ГАНУСИЧ, член УНС Відд. 288-го ім. св. Димитрія в Бетлегемі, Па., померла 9-го березня 1987 року на 83-му році життя. Нар. 15-го березня 1904 року в Україні. Членом УНС стала 1926 року. Залишила у смутку синів Волтера і Теодора, доньку Анну Ковакс, 12 внуків і 4-ох правнуків. Похорон відбувся 12-го вересня 1987 року на цвинтарі св. Йосафата в Бетлегемі, Па.

Вічна Їй Пам'ять!

Дмитро Мучастий, секр.

МИКОЛАЙ КОНОПЕЛЬСЬКИЙ, член УНС Відд. 484-го ім. Т. Шевченка в Ютиці, Н.Й., помер 14-го березня 1987 року на 78-му році життя. Нар. 1909 року в Норт Гамптоні, Па. Членом УНС став 1942 року. Залишив у смутку дружину Марію, двох синів — Томаса і Джеймса; двох братів — Володимира і Івана; 5 внуків, 1-го правнука, племінників і племінниць. Похорон відбувся 17-го березня 1987 року на цвинтарі Пайн Плейнс в Клайн, Н.Й.

Вічна Йому Пам'ять!

В. Запаранюк, секр.

ІЗИДОР КОСІВ, член УНС Відд. 407-го в Торонто, Канда, помер 9-го серпня 1986 року на 66-му році життя. Нар. 1920 рокув Україні. Членом УНС став 1939 року. Залишив у смутку дружину Надю, синів Андрія, Теда і Петра, та доньку Кеті. Похорон відбувся 9-го серпня 1986 року на цвинтарі св. Івана в Каністоні, Онт. Канада.

Вічна Йому Пам'ять!

Секретар

АНТІН БУТРІЙ, член УНС Відд. 423-го ім. Евгена Коновальця в Чикаго, Ілл., помер на 84-му році життя. Нар. 1903 року в Польщі. Членом УНС став 1949 року. Залишив у смутку дружину Галину, доньку Анну і сина Михайла в Україні. Похорон відбувся 9-го березня 1987 року на цвинтарі св. о. Миколая в Чикаго, Ілл.

Вічна Йому Пам'ять!

Юлія Назаревич, секр.

МИХАЙЛО ТОФАН, член УНС Відд. 463-го ім. св. Володимира у Віндзорі, Онт., помер 1-го лютого 1987 року на 78-му році життя. Народився в Манітобі. Членом УНС став 1966 року. Залишив у смутку дітей Антона, Нетті і Патрісію. Похорон відбувся 4-го лютого 1987 року на цвинтарі Ґлен Іден Меморіял Гарден у Вінніпегу, Ман. Каняда.

Вічна Йому Пам'ять!

Секретар

ЕЛЛЕН ЛИПКО, член УНС Відд. 11-го ім. св. Михайла в Джанставні, Па., померла 18-го лютого 1987 року на 90-му році життя. Нар. 20-го червня 1897 року в Польщі. Членом УНС стала 1922 року. Залишила у смутку сина Самуеля. Похорон відбувся 20-го лютого 1987 року на цвинтарі Грендвю в Джанставні, Па.

Вічна Їй Пам'ять!

Секретар

ВОЛОДИМИР БОЙЧУК, член УНС Відд.142-го в Елізабеті, Н.Дж., помер 13-го березня 1987 року на 80-му році життя. Нар. 17-го листопада 1906 року в Україні. Членом УНС став 1949 року. Залишив у смутку дружину Роз. Похорон відбувся на цвинтарі св. Андрія в Бавнд Бруку, Н.Дж.

Вічна Їй Пам'ять!

М. Маркович, секр.